

Lletres originals del disc "Començar pel final"

Autor: Marc Parrot

Tinc una missió

Em diuen que sóc el rei de la ferralla espacial
però no us puc assegurar que no us caurà un satèl·lit al cap.
Vigileu sempre amunt,
la mala sort ve volant i si moriu així tothom ho voldrà explicar.

Si mireu al cel potser em veureu buscant
algun meteorit o una bala que s'ha extraviat,
les restes d'un pla fracassat i totes
les naus que hem cremat,
ho tinc tot documentat i ben amagat al meu cap.

Tinc una missió i he vist la llum.

Em diuen que sóc el rei del castell de focs artificials,
que tot això de què parlo com a molt ho he somniat.
Però tant és que us ensenyi el que tinc,
no veureu el que esteu mirant.
Són forats negres i pols interestel·lar.

Tinc una missió i he vist la llum.

Netejo l'espai de ferralla i faig un servei a la humanitat.
No vull que em diguin drapaire,
jo vetllo la pau de l'hiperespai.
Conec cadascun dels racons i a cada galàxia pel nom
i sé que això que estic fent no ho podrà fer ningú més que jo.

Tinc una missió i he vist la llum.

Acròbata

Ja sé que tu em diries que t'hagués agradat mooolt més que jo em comportés de forma natural. Tal com sóc.

Que no calia que fes aquell numeret de convidar tots els que estaven allà en aquell bar i beure'm totes aquelles cerveses de litre i, sobretot, haver insistit tant en ensenyar-te a jugar a billar.

D'acord que no mola cantar molt fort la cançó que està sonant, però si no, com ho hauria de fer perquè veiessis que la sé?... i potser no hagués calgut que en sortir truqués a aquell col·lega guiri perquè em sentissis parlar anglès, però si no, com ho sabries que el parlo tan bé?....

Per cert, vas veure què bé que sona el lloro del meu cotxe? I què ràpid vam arribar, eh! Vam sortir a la una i vam arribar a la una menys quart, je, je.

El que no entenc és que no t'agradés la meva corbata estreta de pell grisa, ni les meves ulleres...

A veure, ja sé que a la nit les ulleres de sol no són del tot necessàries, però... m'agrada l'aire que em donen, i sé que en el fons t'intriga una mica, eh? Saber si t'estic o no t'estic mirant.

Però escolta, vull que sàpigues que jo et considero una desagraïda. Tu et creus molt autèntica, molt de veritat... però en realitat no hi veus més enllà del teu nas.

Vaig fer tot això perquè et fixessis en mi, perquè no et calgués desenterrar el tresor, i encara no t'ho he explicat tot, eh! Però tu ja no vols que tornem a quedar.

Tu no saps valorar el meu art.

Molta cara

Cara de son, cara de fred
cara de mort, cara de porc
de relliscada, de bufetada
de voler fotre la cullerada.

Cara de por, de pocs amics
cara de dóna'm un respir
cara de pa i de submís
perquè hi estampis un pastís.

Pinta de no saber ben bé
pinta que no pinta bé
cara de pòquer,
cara o creu
d'anar de cara i perdre el peu.

Cara d'eixut, cara de pena
sé que tens més cara que esquena.
Quan assajant cara al mirall
no et veus la cara de cavall.

Tens molta cara.

Cara d'ofès o de sorprès
cara de cul, cara de llest
cara de lluç, cara de rus
cara d'haver menjat cuscús.

Pinta de no saber ben bé
pinta que no pinta bé
cara de pòquer, cara
o creu
d'anar de cara i perdre el peu.

Tens molta cara.
Quina cara creus que
se'm queda quan sé tot
el que dius, veig tot el
que fas pel darrere?
Quina cara creus que
se'm queda quan veig tot el que dius, sé
tot el
que fas pel darrere?

Cara de son, cara de fred
cara de mort, cara de porc
cara de pansa, cara d'esquerp
cara de boig, cara de serp.

Cara de ruc,
d'avui no puc
de no hi ha res
que em faci el pes.

Tinc molta cara.

Ressona el gong

A la Xina se'n va anar i després ja res no he tornat a saber-ne
o potser va ser a Taiwan, al Japó o a Corea.
Què sé jo!

Qualsevol la troba amb tants i tants milions
com n'hi ha
de "xinos" allà a la Xina!
De taiwanesos i de coreans, de japonesos
n'hi ha tants...

RESSONA EL GONG dins el meu cap, però
no tinc notícies i
RESSONA EL GONG dins el meu cap quan
penso que ja l'he oblidat.

No em puc deixar de preguntar on deu
parar i si de mi se'n recorda
o bé si ja haurà après a dir t'estimo en
mandarí i al matí fa tai-txi.

Si se li ha obert al davant un futur brillant i
ara dirigeix els negocis
d'uns quants d'aquests que s'han canviat
el nom
i ara es fan dir Jimmy o John.

RESSONA EL GONG dins el meu cap, però
no tinc notícies i
RESSONA EL GONG dins el meu cap
quan penso que ja l'he oblidat.

Sota un cel contaminat, mil estampats amb
ocellets i llanternes
para-sols de colorins guarnits amb flors,
amb papallones i dragons.

A la Xina se'n va anar
i jo esperant, va dir que
no trigaria,
que s'enduia aquell anell
de diamant per pensar en mi nit i dia.
Qualsevol la troba amb tants i tants milions
com n'hi ha
de "xinos" allà a la Xina
de taiwanesos i de coreans, de japonesos
n'hi ha tants....

I a la nit quan tanco els ulls sento els
tambors i ella m'apareix en somnis.
Menja cavallets de mar, carn de gos i
banya de rinoceront.

M'ho crec

Digue'm que no hi ha res com un dia junts
que podem anar més lluny si anem a poc a poc
que no vols pensar en res que no sigui en mi
que m'estàs esperant a fora al jardí.

Digues-m'ho suaument, que si tu m'ho dius m'ho crec
encara que no sigui cert.

Digue'm que no has vist mai al cel
tants estels
i que puc confiar que tot va prou bé
que podem canviar el món amb gestos petits
que et puc fer tant de mal com tu me'n pots
fer a mi.

Digues-m'ho suaument que si tu m'ho dius
m'ho crec
encara que no sigui cert
si tu m'ho dius m'ho crec.

La meva besàvia

Sssshhhhh.

Aquesta és la meva besàvia.

Mireu-la.

Va haver d'aprendre la màgia de molt jove per guanyar-se la vida.

Va ser ballarina i vedet. També llegia les mans i tirava les cartes.

El seu pare, també mag i jugador professional, es va jugar la seva mare quan ella era molt petita en una timba de tres dies a la fira del bestiar de Solsona... i la va perdre.

Aquest fet, lluny de convertir-la en una persona desgraciada i marginada, la va empènyer a ser valenta, desinhibida, a mostrar els seus sentiments sense temor.

Aquí la veieu, potser una mica tímida per l'efecte de la càmera, però no tenia por de res.

Un dels seus números favorits, que després hem après tots els seus descendents, era el dels ous de Pasqua.

El món li ballava als peus.

Sempre explicava que el que més

li agradava de tot era fer l'amor

amb cinc homes alhora... i ho feia.

Era una dona especial. Es feia acompanyar per una tortuga coixa que es deia Rita.

Nomes amb ella consultava les decisions a prendre en els moments mes delicats. No s'equivocava.

Va morir cent anys exactes després

del dia que va néixer, el mateix dia

que vaig néixer jo, i va tenir sis fills.

Tots mascles.

Si caic serà de molt amunt

Me'n vaig amunt, m'escapo lluny
d'aquest infern que a terra bull.
Me'n vaig i no em penso aturar
que voli qui em vulgui agafar.

Ja podeu tots cridar el meu nom
vidents i mags d'arreu del món
que a baix ja sé molt bé el que hi ha
i mai no m'ha agradat baixar.

Si caic serà de molt amunt.

Tinc vent al cap i fam als ulls
tinc foc als peus per córrer lluny
tinc una bomba al mig del pit
i dins la boca hi guardo un crit.

Si caic serà de molt amunt.

Vaig trepitjant el cap als corbs
vaig agafant pel coll la sort.
Les meves lleis les poso jo
i no necessito religió.

Terriblement blanc

Terriblement blanc, sense ombres, sense amagatalls.
La llum fluorescent al quiròfan i els guants blancs.
Terriblement clar com l'espera, com l'espant.
El gel sobre el mar i l'inútil colom de la pau.

Tan blanc com la llet primera.
Tan blanc com la calavera.
Terriblement blanc.

El blanc i la llum es busquen a sota el llit.
La llum i la por es repel·len però van seguits.
Terriblement blanc com l'oblit que es fa present.
Després ve la neu, el fang, la pols i el vent.

Tinc molta son

Tinc molta son.

Tinc tanta son que no puc deixar
de badallar,
que no puc pensar en res més enllà.

Tinc molta son.

Em moc molt a poc a poc,
vaig mig planejant com un pardal
lluïto, però em derrota el tant se val.

No us penseu que sempre estic així.
Veniu a veure'm a dos quarts de quatre del matí.

Quan dorm tothom
jo volto el món
i quan és moment de començar
és quan necessito descansar.

I m'adormo en qualsevol racó
assegut en un banc al parc
o en un banc de l'estació.

Feu-me un favor,
doneu-me un sofà llit i un "quarto" fosc
que després quan torni a marxar el sol
em sentiré com un home nou.

Miracle

Miracle, fas que comenci l'espectacle,
enlluernes amb la mirada més salvatge.

Amb patins de gel i pols d'estels,
amb perfum de flors,
amb sucre i caramels,
blanca com la neu.

Medalles i copes de llautó
sobre peus de granit.
Actues amb tota la dolçor
amb què pots ferir.

Un cop més has fet que em senti com
el nen que ja no sóc,
l'il·lús encara esperant,
l'ingenu a qui qualsevol li pot fer mal.

Has fet blanc des de lluny
disparant un tret directe a l'aire
i m'has fet caure el cel als ulls.
Sé que no caldrà que esperi gaire
perquè marxis com el fum.

Et miro però en el meu cap
no hi tinc la imatge,
fas cara de lluna plena o de miratge.

Amb patins de gel i pols d'estels,
amb perfum de flors,
amb sucre i caramels,
receptes per crear i desfer els anhels.

Fas que vegi el que no hauria vist
que m'enfronti al meu instint.
Fas que rigui quan em sento trist
fas que em senti perdut, clarament
tan indecís.

Palau de gel

M'he perdut no anant enlloc,
m'he enfonsat en treure el cap,
just per veure com es pon el sol i dins meu es fan clars
tots els ganivets que tinc a l'esquena ben clavats,
els martells que m'han picat els dits, la pols que he respirat.

Ara que ja s'ha fet fosc,
ara que ja és massa tard,
no m'he d'amagar del que veig però no vull mirar.
Ja no espero l'escalfor
que fondria les parets,
la teulada i els fonaments del meu palau de gel.